

Castells de vent

El Miquel i l'Aïna treballaven a la immobiliària del poble on havien nascut i crescut. Encara i essent de edats semblants, el Miquel no havia sentit parlar de l'Aïna fins el dia 1 de Setembre del 2019, quan va començar a treballar com a comptable a la immobiliària al primer pis, despatx 1a. L'Aïna passava fàcilment desapercebuda, no destacava entre la multitud o la gentada i no parlava molt, cosa que no l'ajudava a cimejar. Encara i així, l'Aïna tenia grans idees i feia que el despatx 1a no s'enfonsés i caigués en l'oblit.

No va ser fins 3 anys després, quan el Miquel es va fixar en l'Aïna. L'Aïna va arribar al despatx més d'hora del que li era habitual. No va encendre l'ordinador ni va mirar la seva agenda plena de pòsits com li era de costum. Només va agafar el seu cactus decoratiu i el seu bolígraf blau preferit i va marxar com un fantasma sense rastre. El Miquel, curiós i estranyat, la va seguir escales avall. L'Aïna portava un vestit llarg de flors roges i blanques que li accentuava la figura. Una figura que el Miquel mai havia ataïllat. Caminat rere seu, el Miquel va percebre el perfum d'olors tropicals que l'Aïna lluia al coll. Un olor que mai havia albirat. Al arribar a la porta, el Miquel va veure el canells estrets i decorats per joies que l'Aïna havia col·leccionat i que el Miquel mai havia llucat.

L'Aïna s'havia acomiadat del seu treball mediocre, badívol i balmat. Tenia somnis majors i ja li era hora de fer-los justícia.

El Miquel va tornar al despatx i es va sorprendre a si mateix al adornar-se de que es trobava trist però inspirat. El Miquel també tenia un somni. Sempre havia somiat en ser poeta però havia perdut tota

creativitat, elucubració i enginy quan va començar a treballar. Però aquell dia el Miquel es trobava idíl·lic, l'Aïna li era lírica.

A l'hora de l'esmorzar el Miquel va agafar l'agenda de contactes del despatx i va trobar el telèfon de l'Aïna. Neguitós però decidit, va marcar el seu numero i va esperar a que sonés el to. L'Aïna va agafar el telèfon d'una. El Miquel, bulliciós i picallós, va empassar saliva i li va preguntar a l'Aïna si volia anar a prendre alguna cosa aquella mateixa tarda.

Van quedar al Got a Got o més conegut com: el bar del poble. Van tenir una nit màgica. Van parlar durant hores que van semblar segons, van riure fins que els hi va fer mal la panxa i van veure fins que van oblidar els seus noms. Al acabar la nit, el Miquel va tancar els ulls i va deixar que els llavis de l'Aïna freguessin els seus. El fred d'aquella nit d'hivern, va fer que les mans de l'Aïna a la seves galtes i la seva exaltació vaporosa el portessin a un lloc calent i familiar.

Tot i que en Miquel no va sentir exactament els focs artificial que ell esperava, es va dir a si mateix que amb només una espurna n'hi havia prou, perquè una espurna podia provocar un incendi, mentre que, segons la seva experiència, els focs artificials només havien provocat explosions.

Al tornar a casa d'aquella nit colpidora, el Miquel va desempolsar el seu quadern vell de poesia i, ple de d'encís i sota el sortilegi de l'Aïna, va començar a escriure.

Saps aquestes noies que semblen fetes de mel i vidre?

Com cendra dolça i enganxosa?

Un com ne'n proves, el gust se't queda a la boca

El Miquel va tancar els ulls, encara podia recordar i tasta el gust a maduixa del pintallavis de l'Aïna.

Com sucre cremat que memòries evoca.

Ballen sota la pluja amb roba que es mulla i atrapa ça figura

Cabells que s'eixuguen a l'aire que augura.

Al dia següent, després de treballar, el Miquel va comprar un ram de flors que no podia permetre's i va anar directament a buscar a l'Aïna a se casa, i un altra vegada la nit següent i la nit de després. Aquestes dues persones que abans passaven els dies en un despatx d'il·luminació qüestionable, ara passaven les nits embolcallats i acesant a la foscor.

Des de la primera nit, l'Aïna es va convertir en la musa d'en Miquel. Pensava en ella constantment i l'enversava i poetitzava. L'Aïna vivia en un mon proteic, heterogeni i divers, era una llum a la foscor. L'Aïna era un castell de de vent, música celestial, paper mullat.

Hi ha un món més enllà del seu món

Del qual no en fa memòria.

Em pregunto com deu ser, ser una d'aquestes noies.

Que seuen al sol i miren al món

I no se n'adonen que són joies.

En pocs dies, el Miquel va deixar-se endur per la bassa de la vida de l'Aïna. Quedaven dia rere dia, parlaven, enraonaven i s'estimaven. El Miquel va descobrir un tros de si mateix que no sabia que existia.

El Miquel havia tingut altres noietes. Primer va haver la Marta, una noia de Barcelona que parlava molt i es pentinava poc. Al Miquel no li agradava la Marta però tots els seus amic tenien parella i no volia

passar l'estiu de les seves quinze primaveres essent menys que els seus companys. Quan l'estiu va acabar el Miquel i la Marta no es van tornar a veure. Dos anys més tard va aparèixer l'Elisabet, el primer amor del Miquel. L'Elisabet tenia tres anys més que el Miquel i treballava a la pastisseria de la cantonada de se casa. El primer dia que el Miquel va anar a comprar a la pastisseria i es va trobar amb l'Elisabet, se li va oblidar l'encàrrec que anava a buscar. L'Elisabet era de bellesa inqüestionable i el Miquel, pubertós, no va saber amagar el seu agrat. El Miquel, encara i no essent acòlit dels dolços, concorria la pastisseria totes les tardes i els hi feia l'agost. Un dia, va alçar cresta i li va demanar sortir a l'Elisabet, i molt a la seva sorpresa, ella li va dir que si. El Miquel i l'Elisabet van durar poc més de sis setmanes, fins que el Miquel va començar la universitat on bullien les temptacions i l'Elisabet va quedar a la memòria. Els dies a la facultat de economia van passar com coloms volant, i així van passar també els romanços del Miquel: res a recordar, cròniques del passat, històries que explicar. Però l'Aïna era com una gota de mel que canviava de color sota les ales de la corona de Maria Magdalena. L'Aïna era una bufa d'aire fresc, una tarda de diumenge, una nit d'estiu.

S'enamora dels sorolls salvatges i lliures

S'inspira i inspira creant somriures

Hi ha oceans vessant del seu interior

Tan àcid i tan dolç, clarament superior.

Són una gota de mel que canvia de color

El Miquel sentia una col·lecció de blanques mentides, de mitges veritats, de promeses, parèntesis i de mitges blanques i mig estrelles i de lletres que pensava però que rebutjava i guardava al nus de la seva gola.

El Miquel, avesat i veterà a la monotonia d'una vida càndida i fiada sense balades inquietes, trobava a l'Aïna tan àcida i tan dolça que les seves pupil·les es revolten. Pensava en ella quan sortia la lluna i escalava les estrelles i quan la pluja queia amb delicadesa.

*Sec aquí pensant que no és just
Que el seu somriure carnal
Curi qualsevol mal.*

A mesura que els dies passaven, el Miquel queia i queia, més i més profund en l'encís i fadament que l'Aïna havia creat, i ell n'era conscient però innocent. El Miquel vivia en un món de roses i primaveres fins que va arribar de sobte la seva tardor, desembocant en un fosc i fred hivern.

L'Aïna, jove i amb grans il·lusions, va decidir que el poble se li havia fet petit. L'Aïna voli marxar lluny i volia marxar sola. Sis mesos després d'haver deixat el seu treball, l'Aïna va vendre tot el que tenia i va comprar un bitllet d'avió sense destí o intenció. I al vendre, i deixar-ho tot enrere, va trencar el cor i anima d'en Miquel. Els castells de vent van ser bufats, la música celestial va cessar, i el paper mullat es va assecar.

Encara i havent-se enfonsat en una tristesa desconeguda i atzabeja, el Miquel encara trobava poesia en el dia a dia, poesia que mai va perdre, poesia que li va regalar l'Aïna.

*I la seva airositat
Ve de mirar el món amb curiositat
I oblidant el passat d'anhidre
Es fa de mel i vidre.*

El capítol de l'Aïna al llibre del Miquel va troba el seu final, i seria per sempre un dels seus capítols preferits, però el Miquel no podia seguir llegint, i rellegint la mateixa història esperant per un final diferent, així que va decidir passar pàgina.